

v čas provedl. Stížnost domáhá se proto, že bylo napadené usnesení zrušeno a soudu prvé stolice uloženo, by především doručil opis rozsudku vykázanému obhájci za účelem provedení zmateční stížnosti. Než stížnosti nelze přiznati úspěch. § 79 tr. ř. ustanovuje, by spisy, od jichž doručení jde účastněným lhůta k podání opravného prostředku, byly doručeny straně samé neb jejímu zástupci. Tomuto předpisu bylo vyhověno v souzeném případě tím, že byl rozsudek dne 18. dubna 1926 doručen obžalovanému; běžela tedy 8 denní lhůta k provedení zmateční stížnosti ode dne 19. dubna 1926 a bylo na obžalovaném, by se o to postaral, by provedení stížnosti včas soudu došlo. Na tom nic nemění, že obhájce svého času žádal, by byl rozsudek jemu doručen, ani že obžalovaný sám, spoléhaje se na svého obhájce, ničeho dále nezařídil, neboť nepečlivost a nedbalost, již obžalovaný podle onoho děje zavinil opomenutí včasného provedení zmateční stížnosti, nemůže býti příčinou, by neprodloužitelná osmidenní lhůta byla prodloužena (§ 6 odst. první tr. ř.). Nebylo proto stížnosti vyhověno.

Čís. 2417.

Nelze odsouditi pro zločin §u 144 tr. zák., ani pro pokus neb spoluminu na něm, jsou-li pochybnosti, zda plod v době zákroku ještě žil.

(Rozh. ze dne 16. června 1926, Zm I 285/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Marie N-é do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chrudimi z 8. dubna 1926, jímž byli uznáni vinnými Anna Č-á zločinem podle §u 144 tr. z. a Marie N-á a Rudolf K. zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byla stěžovatelka Marie N-á uznána vinnou zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák. a podle ustanovení §u 290 tr. ř. též ve výroku, jímž byli uznáni vinnými Anna Č-á zločinem podle §u 144 tr. zák. a Rudolf K. zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák. jako zmatečný a krajskému soudu v Chrudimi uložil, by věc znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost Marie N-é dovolává se důvodů zmatku čís. 9 a), b) a 10 §u 281 tr. ř. Podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že skutková podstata zločinu podle §u 144 tr. zák. není u obžalované Anny Č-é dána, poněvadž není zjištěno, že plod její byl v době zákroku živý (zmateční stížnost praví nesprávně »života schopný«), a že následkem toho nelze také činnost stěžovatelčinu kvalifikovati jako zločin podle §§ů 5 a 144 tr. zák. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Předmětem zločinu podle §u 144 tr. zák. jest živý plod v těle mateřském a nemůže býti tento zločin přičítán ani jako pokus, jsou-li pochybnosti, zda plod v době zákroku předsevzatého za účelem jeho vyhnání ještě žil. Nalézací soud měl se v souzeném případě zabývatí otázkou, zda plod byl v době zákroku živý, třebaže nikým nebyly v tom směru vysloveny

pochybnosti, poněvadž z posudku znalců-lékařů neplyne, že Anna Č-á byla v osudné době osobou úplně zdravou, a nelze z posudku toho ani z jiných výsledků hlavního přelíčení s naprostou jistotou usouditi, že šlo u Anny Č-é o těhotenství zcela pravidelné. Nálezací soud opomenul řešiti tuto otázku a rozhodovací důvody rozsudku neobsahují následkem toho zjištění ohledně rozhodující skutečnosti, zda plod v době zákroku stěžovatelkou provedeného byl živ, či již odumřelý. Není-li pak skutková podstata zločinu podle §u 144 tr. zák. prokázána, nelze mluvit ani o spoluvinně na tomto zločinu. Poněvadž nejsou veškeré skutkové známky zločinu podle §§ů 5 a 144 tr. zák. stěžovatelce Marie N-é za vinu daného zjištěny, jest její výtky zmatku podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. odůvodněnou. Bylo proto zmateční stížnosti Marie N-é za souhlasu generální prokuratury vyhověno podle §u 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při poradě neveřejné, napadený rozsudek byl ve výroku, jímž byla stěžovatelka Marie N-á uznána vinnou zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák., a poněvadž týž důvod, na němž se zakládá opatření zrušovacího soudu ve prospěch stěžovatelky, je ku prospěchu též spoluobžalovaným Anně Č-é a Rudolfu K-ovi, kteří zmateční stížnosti nepodali, podle §u 290 tr. ř. též ve výrociích, jimiž byli uznáni vinnými Anna Č-á zločinem podle §u 144 tr. zák. a Rudolf K. zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák., zrušen a krajskému soudu v Chrudimi, ježto soud zrušovací nemůže ještě ve věci samé rozhodnouti a nařízení nového hlavního přelíčení se vyhnouti nelze, uloženo, by věc znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2418.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Skutková podstata přečinu §u 1 zákona nevyžaduje úmyslu poškoditi věřitele, ani úmyslu zmařiti uspokojení všech věřitelů vedoucích exekuci; stačí úmysl zmařiti uspokojení aspoň některého z nich; úmysl ten nevyklučuje okolnost, že dlužník použil výtěžku za zcizené věci k uspokojení některých vymáhajících věřitelů.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, Zm I 597/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 25. června 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými: Antonín T. zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák. a přečinem maření exekuce podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. a Ludmila T-ová přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel Antonín T., že první soud porušil zákon, odsoudiv obžalovaného pro přečin podle §u 1 zák. o mař. exekuce, ač zjistil, že z peněz, stržených za zabavené předměty, byli částečně uspokojeni věřitelé, vedoucí exekuci, kteří prý